

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาฉบับระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2551 เป็นหลักสูตรที่มุ่งจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองอุดมการณ์การจัดการศึกษาตลอดชีวิต และการสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตามปรัชญา “คิดเป็น” โดยกลุ่มเป้าหมายเป็นประชาชนที่ไม่ได้อยู่ในระบบโรงเรียน การศึกษาตลอดชีวิตเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ สามารถสนองการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ให้บรรลุเป้าหมายอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีนโยบายที่จะปรับเปลี่ยน สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย เป็นสำนักงานการศึกษาตลอดชีวิต ที่จะทำให้การศึกษาตลอดชีวิตเป็นวิถีชีวิตของคนในชาติ ทุกคนเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เกิดเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2554)

การจัดการศึกษาในประเทศไทย มี 3 ลักษณะ ได้แก่ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับการศึกษาคือจะต้องจัดให้แก่ประชาชนส่วนใหญ่กว่าครึ่งหนึ่งของประเทศโดยมีกลุ่มเป้าหมายกว่า 30 ล้านคน คือ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย จากการติดตาม และประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาตั้งแต่ปี 2552 ในประเด็น การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี 2549 ปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ 15 – 59 ปี คือ 8.7 ปี ซึ่งต่ำกว่าประเทศอื่น และต่ำกว่าเป้าหมายที่วางไว้ ปี 2554 กำหนดไว้ 10 ปี ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าปีการศึกษาของประชากรอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น ส่งผลต่อการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และกระทบต่อประสิทธิภาพแรงงานไทย นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลที่สะท้อนถึงสภาพการศึกษาตลอดชีวิตในหลายประเด็นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผลการสำรวจของสำนักงาน กศน. (พ.ศ. 2552) มีคนไทยรู้

หนังสือประมาณ 96 % ไม่รู้หนังสือ 4-5 % หรือประมาณ 4 ล้านคน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกผู้สูงอายุที่ไม่รู้หนังสือและสืบทอดการอ่านหนังสือมีประมาณ 3 ล้านคน กลุ่มที่ 2 เด็กและเยาวชนที่ขาดโอกาสทางการศึกษามีประมาณ 1 ล้านคน การติดตามและประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาตั้งแต่ปี 2552 พบว่า ด้านการศึกษาตลอดชีวิต การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย แม้จะมีความก้าวหน้าจากเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้มีเครื่องมือมากขึ้นแต่ยังขาดเนื้อหาและวิธีการที่เหมาะสมที่จะทำให้มีสัมฤทธิ์ผลตามที่ควร อีกทั้งขาดการปรับปรุงกฎระเบียบที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้การศึกษาตลอดชีวิตยังไม่เป็นวิถีของคนในชาติ จากรายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาตลอดชีวิตเพื่อสังคมไทย โดย รศ.ดร.สุมาลี สังข์ศรี ได้กล่าวถึงปัญหาหลักการศึกษาตลอดชีวิตในไทยที่สำคัญ ดังนี้ การจัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ไม่ได้เอื้อต่อกลุ่มเป้าหมายเท่าที่ควร ในเรื่องของเวลา/ค่าใช้จ่าย , ประเด็นเนื้อหาที่เรียนไม่เอื้อให้ผู้เรียนไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน, ครูใช้แนวการสอนแบบถ่ายทอดความรู้มากกว่าให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การศึกษานอกระบบมีข้อจำกัดเรื่องปริมาณเนื่องจากมีกลุ่มเป้าหมายจำนวนมาก แต่แหล่งการเรียนรู้มีจำกัด การศึกษานอกระบบมีข้อจำกัดเรื่องคุณภาพ เรื่อง กิจกรรมการเรียนรู้ไม่สนองต่อความต้องการของผู้เรียน และกิจกรรมการเรียนรู้ให้ความรู้และทักษะไม่เพียงพอ (กระทรวงศึกษาธิการภาค 8. 2552)

ภาษาเป็นสื่อแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเป็นอยู่อารยธรรม สมัยต่าง ๆ รวมทั้งวรรณกรรมและประวัติศาสตร์ของแต่ละชาติ (ประสิทธิ์ สิ้นทรัพย์ และคนอื่น ๆ. 2537 : 15) ประเทศไทยใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารเป็นภาษาประจำปกติ ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552 : 1) ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะ

การรับรู้เรื่องราว ความรู้ ประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียน เป็นทักษะการแสดงออกด้วย
ความคิดเห็นความรู้ประสบการณ์

ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษา 3 ระดับ คือ ระดับ
ประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแต่ละระดับใช้
เวลาเรียน 4 ภาคเรียน ประกอบด้วย 5 สาระ ดังนี้ สาระทักษะการเรียนรู้ เป็นสาระเกี่ยวกับการ
เรียนรู้ด้วยตนเอง การใช้แหล่งเรียนรู้ การจัดการความรู้ การคิดเป็นและการวิจัยอย่างง่าย สาระ
ความรู้พื้นฐาน เป็นสาระเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
สาระการประกอบอาชีพ เป็นสาระเกี่ยวกับการมองเห็นช่องทางและการตัดสินใจประกอบ
อาชีพ ทักษะในอาชีพ การจัดการอาชีพอย่างมีคุณธรรมและการพัฒนาอาชีพให้มั่นคง
สาระทักษะการดำเนินชีวิต เป็นสาระเกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง สุขภาพอนามัยและความ
ปลอดภัยในการดำเนินชีวิต ศิลปะและสุนทรียภาพ สาระการพัฒนาสังคม เป็นสาระที่เกี่ยวกับ
ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ การเมือง การปกครอง ศาสนาวัฒนธรรมประเพณี
หน้าที่พลเมือง และการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคม ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอน
กศน. อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้จัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 กลุ่มสาระ

จากการจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษา ชั้นประถมศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา
2556-2557 ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอเมืองบึงกาฬ ในส่วนของ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า การเขียนสะกดคำเป็นสาระที่นักศึกษามีการประเมินอยู่ใน
ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ที่ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอเมืองบึงกาฬ
กำหนด ข้าพเจ้าผู้ปฏิบัติการสอน ได้ศึกษาสภาพการเรียนรู้ของนักศึกษาพบว่า ผลการประเมิน
และผลสัมฤทธิ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักศึกษาระดับประถมศึกษา ปีการศึกษา
2556-2557 นักศึกษามีผลการเรียนเฉลี่ย ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ เพราะมีนักศึกษาผ่าน
เกณฑ์ประเมินคิดเป็น ไม่ถึง ร้อยละ 70 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำมากคือด้าน
ทักษะการเขียน ซึ่งควรได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้นและจากการทดสอบการเขียนตามคำบอกคำ
พื้นฐานสำหรับนักศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 708 คำ โดยครูผู้สอนคัดคำที่นำไปใช้ใน
ชีวิตประจำวันบ่อย ๆ จำนวน 120 คำ ใช้ในการทดสอบผลปรากฏว่าคำที่นักศึกษาเขียนไม่

ถูกต้องส่วนมากอยู่ในกลุ่มมาตราตัวสะกดแม่ กง กน เกย และเกอว มากที่สุด จากการสังเกตและวิเคราะห์การเรียนการสอนร่วมกับครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการตั้งใจเรียนดี นักศึกษาสามารถเขียนได้ แต่เขียนได้ไม่ถูกต้อง นักศึกษาควรได้รับการพัฒนาด้านทักษะการเขียน โดยครูผู้สอนจัดกิจกรรมที่เน้นนักศึกษาเป็นสำคัญ และเลือกที่จะใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนานักศึกษา

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะแก้ปัญหาให้นักศึกษา มีทักษะการเขียน โดยพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งชุดฝึกทักษะการเขียนนี้จะเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะที่เพิ่มขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันในสังคมอย่างมีความสุข และเพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีปัญหาทางด้านการเขียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ย่อย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนการสอนการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกกระบวนและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
2. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกกระบวนและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
3. เพื่อทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกกระบวนและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

4. เพื่อประเมินความพึงพอใจการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน โดยกำหนดขอบเขตในแต่ละขั้นตอนออกเป็น 3 ด้านด้วยกัน คือ ขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ขอบเขตด้านตัวแปร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขั้นตอนในการศึกษาสภาพปัญหามีขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ศึกษาสภาพปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยด้านเนื้อหา ในระดับประถมศึกษา ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอน ระดับประถมศึกษา สังกัด สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย จังหวัดบึงกาฬ

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา สังกัด สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย จังหวัดบึงกาฬ จำนวน 5 คน ได้มาโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาไทยด้านเนื้อหา โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ครูผู้สอน วิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา เพื่อให้ทราบถึงปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ครูผู้สอน ปีการศึกษา 2557 ระยะเวลา 2 สัปดาห์

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียน

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขั้นตอนในการสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียนนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียน ตามเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาแล้วในขั้นตอนที่ 1

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลในการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนคือ

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรวิชาภาษาไทย จำนวน 2 คน
2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและการประเมินผล จำนวน 2 คน
3. ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี จำนวน 1 คน

4. นักศึกษาระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอศรีวิไล จังหวัดบึงกาฬที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2557 จำนวน 6 คน ได้มาโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา คือ

1. ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหา เทคนิค วิธีการ ที่จะนำมาสร้างชุดฝึกทักษะการเขียน
2. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียน ปีการศึกษา 2557 ระยะเวลา 3 สัปดาห์

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขั้นตอนในการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนมีขอบเขตด้านเนื้อหา คือ หา ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยสร้างขึ้น และศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนก่อนและหลังเรียนของนักศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย คือ

1. นักศึกษาระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม อรรถาศัยอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2557 จำนวน 7 คน โดยวิธีการเลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ คือ การเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการทดลองใช้ ปีการศึกษา 2557 ระยะเวลา 10 สัปดาห์

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขั้นตอนในการวิจัยประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดฝึกทักษะการ เขียนมีขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ศึกษาถึงความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประถมศึกษา ที่ได้รับ การสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการ เขียน

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลในการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดฝึก ทักษะการเขียน คือ

1. นักศึกษาระดับประถมศึกษา ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม อรรถาศัยอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2557 ที่ได้รับการ

สอนในวิชาภาษาไทยด้วยชุดฝึกทักษะการเขียน จำนวน 7 คน โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประถมศึกษา เกี่ยวกับชุดฝึกทักษะการเขียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนงานและกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียน ชั้นประถมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล

2. ชุดฝึกทักษะการเขียน หมายถึง สื่อการเรียนประเภทเอกสารสำหรับให้นักศึกษา ได้ปฏิบัติในครั้งนี้ เป็นชุดฝึกทักษะการเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกปฏิบัติด้านการเขียน

3. การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดเป็นคำได้อย่างถูกต้องหลักเกณฑ์ และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถานเพื่อให้สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง

4. การพัฒนา หมายถึง การทำให้เจริญ หรือทำให้ดีขึ้น ในที่นี้หมายถึง การพัฒนาความสามารถในการเขียนโดยชุดฝึกทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาให้ดีขึ้นในระดับที่ต้องการหรือตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 70/70

5. ผู้เรียน หมายถึง นักศึกษาการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยที่เข้ารับบริการกิจกรรมทางการศึกษา ในสังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย

6. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่วัดได้จากการทำชุดฝึก และการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนของชุดฝึกการเขียนสะกดคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เกณฑ์ 70/70

70 ตัวแรก หมายถึง การทำกิจกรรม และการทดสอบย่อยระหว่างเรียน จากชุดฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จำนวน 4 ชุด

70 ตัวหลัง หมายถึง การทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำหลังเรียน

7. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือความพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาระดับชั้นประถมศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์ ด้านวัดและประเมินผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางในการสร้างชุดฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาระดับประถมศึกษา
2. นักศึกษามีทักษะการเขียนได้อย่างถูกต้อง
3. นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนสูงขึ้น